

บรรณานุกรม

- กาญจนา แก้วเทพ. (2543). ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2544). ศาสตร์แห่งสื่อและวัฒนธรรมศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2547). สื่อสารมวลชน การวิเคราะห์สื่อแนวคิดและเทคนิค. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2549). ใต้พากฟ้าแห่งการศึกษา สื่อบุคคลและเครือข่ายการสื่อสารภาพรวมจากงานวิจัย. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- (2552). สื่อสารมวลชน ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาญจนา มีศิลปวิภักย์ (2553). ความรู้เบื้องต้นและทฤษฎีการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- จันทร์จิรา ขุนวงศ์ (2556.) การใช้ประโยชน์และความพึงพอใจเครือข่ายสังคมออนไลน์ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณรงค์ สมพงษ์. (2543). สื่อมวลชนเพื่องานส่งเสริม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ณรงค์ สมพงษ์. (2543). สื่อสารมวลชนเพื่องานส่งเสริม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ทฤษฎีของการสื่อสาร สืบค้นเมื่อวันที่ 20 กันยายน 2558 จาก
http://www.baanjomyut.com/library/communication_theory/index_3.html
- ธันมากรณ์ เหลียวตระกูล (2554) การเปิดรับการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจต่อการใช้อินเทอร์เน็ตของผู้สูงอายุ. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เนตรนภา กองงาม (2551.) การเปิดรับข่าวสาร ความพึงพอใจ และการใช้ประโยชน์จากเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับประเทศไทยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในจังหวัดเชียงใหม่. บัณฑิตวิทยาลัย. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ปิยะภา วรณสมพร. (2556.) การใช้ประโยชน์และความพึงพอใจในการใช้เฟสบุ๊กของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พนิดา สมประจบ. (2542). การวิจัยพฤติกรรมและการแสวงหาและการใช้สารนิเทศทางศิลปะของนักศึกษา คณะศิลปกรรม สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล.
- มลลิกา คณานุรักษ์. (2547). จิตวิทยาการสื่อสารของมนุษย์. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- เมทินี ทองศรีเกด. (2552). พฤติกรรมการดูละครทางโทรทัศน์ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ยุพา สุภากุล. (2547). การสื่อสารมวลชน. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศิริชัย ภายะ และกาญจนา แก้วเทพ. (2547). แนวทางการศึกษาสำหรับสื่อมวลชน. กรุงเทพฯ บริษัทแบรนดเเอง จำกัด.

- สุกัญญา ตีระวนิช และนันทวิภา คุ่มไพโรจน์. (2528). การวิจัยอิทธิพลของสื่อต่อเด็กใน กรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริม และประสานงานเยาวชนแห่งชาติ แห่งชาติ
- สุทธิดี ชัดติยะ. (2546). ประมวลการวิจัยเกี่ยวกับงานโทรทัศน์. กรุงเทพฯ : ส่วนผลิตรายการ สถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย.
- สุปรีย์ สุวรรณบุรณ์. (2558). วิทยุกระจายเสียงและโทรทัศน์ สืบค้นเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2558 จาก <http://www.ipesp.ac.th/learning/thai/chapter9-1.html>
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ .(2546). รายงานการประเมินประสิทธิภาพ การใช้สื่อวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์เพื่อการศึกษา. สืบค้นเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2559 จาก <http://admin.e-library.onecapps.org/Book/662.pdf>
- อมร เจริญทักษิณายน. (2556). พฤติกรรมและความพึงพอใจในการรับข้อมูลข่าวสารจากศูนย์ ผลิตรายการโทรทัศน์ ทรีวี สยาม. กรุงเทพฯ :
- อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์. (2550). สื่อสารมวลชนเบื้องต้น สื่อมวลชน วัฒนธรรมและสังคม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โอล่า จันทวิไล. (2554). การใช้และความพึงพอใจต่อการรับชมละครโทรทัศน์ไทยของประชาชน ลาว. บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- chiwinp นามแฝง (2551). ความรู้เกี่ยวกับวิทยุโทรทัศน์. สืบค้นเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2551 จาก <http://www.bloggang.com/mainblog.php?id=mhajoy&month=13-02-2008&group=2&gblog=22>